

**HET LIED VAN
SCHIJN EN WEZEN:
EERSTE BOEK**

Published @ 2017 Trieste Publishing Pty Ltd

ISBN 9780649773213

Het Lied van Schijn en wezen: eerste boek by Frederik van Eeden

Except for use in any review, the reproduction or utilisation of this work in whole or in part in any form by any electronic, mechanical or other means, now known or hereafter invented, including xerography, photocopying and recording, or in any information storage or retrieval system, is forbidden without the permission of the publisher, Trieste Publishing Pty Ltd, PO Box 1576 Collingwood, Victoria 3066 Australia.

All rights reserved.

Edited by Trieste Publishing Pty Ltd.
Cover @ 2017

This book is sold subject to the condition that it shall not, by way of trade or otherwise, be lent, re-sold, hired out, or otherwise circulated without the publisher's prior consent in any form or binding or cover other than that in which it is published and without a similar condition including this condition being imposed on the subsequent purchaser.

www.triestepublishing.com

FREDERIK VAN EEDEN

**HET LIED VAN
SCHIJN EN WEZEN:
EERSTE BOEK**

Eeden, Ten eerste, en Men, Ten

HET LIED VAN SCHIJN EN WEZEN

EERSTE BOEK

UITGAVE VAN W. VERSLUYS

AMSTERDAM MCMII

TWEEDE DRUK.

PT 5x31

L 34.

*das auge gib unserem auge, das auge
auszuschauen aus den leibern
überschauen und unterscheiden mögen
wir diese welt*

RIGVEDA (üb. Ludwig, 130, 4.)

*hinweg meine lieder gehn, wie rinder
nach der weide, suchend den weit-ausschauenden.*

RGV. 82, 16.

Zoo ik dit mag verdienen, dat ik 't Licht
dat ik wel vaak, maar nimmer nog gestadig
heb glanzen zien — 't welk mijn versmacht gezicht

zoekt angstiglijk en fel, dat het verzadig
zich aan zijn ééinig heil, die groote bron
van helderheid, — dat ik dit licht genadig

zag stralen gelijkmatig — en herwon,
geduldig in een wankelloos vertrouwen,
weer 't helderst wat ik ooit bereiken kon

maar dan voor goed, — zoo zal ik naarstig bouwen
 aandachtig dienend, een hecht woordgestel,
 een vast statuur van zeggings, en niet rouwen

om mijner woorden vrijheid, als ik knel
 in sterk gareel van schoone stelligheid
 hun rustloos schoon en hun bizarre spel.

Mijn dagen worden rijper, zie, de Tijd
 spreekt niet zooveel meer tot mij, en der dingen
 verbijstering heeft hij tot rust geleid,

't Eeuwige wees hij in veranderingen,
 dit was zijn zegen, daar ik alle kracht
 der ziel nu durf in ééne richting dwingen.

O zuiverheid, o weergalooze macht
 van orde en maat, — o vastheid der relatie,
 gewogen als fijn goud, wel omgebracht

hebt gij veel liefs, welks teergegroeide gratie
 nog niet kon dragen uwen harden dwang
 en door u zonk in dorre desolatie,

veel bleek jong schoon verworgt de gouden spang
 der regelmaat, zoo 't niet kon evenwegen
 't wicht harer kracht, — maar leeft ooit schoonheid lang

te teer voor wet? is wetteloos gestegen
 ooit eenig leven boven eeuwen uit? —
 In reinheid scherp is al 't behoud gelegen

van wat behoud begeert, — dus zal 't geluid
 dat uit mij rijst, ook leeren te gedoogen
 den ban der regelmaat, zoodat ontspruit

zeldzame sterkte, wonder glansvermogen,
 uit binding van wild schoon en stroef gebod.
 Te weinig heeft zich 't trotsche woord gebogen